

Nici mâine...

Angel.radios.906

Calcă-n copite cerbii pistilul unor maci.
Cu ochi păgâni de fiară pândește asfințitul.
Se torc fuioare stranii pentru copii-copaci,
Ce dezbrăcați de sânge înfig în ei cuțitul.
Mai plânge-o lună știrbă, mai tace, mai suspină...
Un soare o atinge cu raza-i de otravă.
Mai sunt păcate-n stele cât mai există vină
în scorburi părăsite de șerpui de otavă.
Când ninge-n antifrază și verile-s mai reci,
Amestecă o toamnă culorile-i difuze,
În pașii tăi de iarbă și nu mai poți să pleci,
Căci te surprinde iarna cu nopțile-i confuze.
Rămân în așternuturi de izmă și gutu,
În timp ce samovarul îmi fierbe-o nouă veste.
C-ai ațipit pe-un cearcăn de raze albastrui,
Și nu vom ști nici mâine sfâșitul la poveste.